

[Christoffersen.]

bejdsministeren og til hr. Simonsen. Jeg er glad for, at min lille tanke om, at man kunne overdrage det til socialforskningsinstituttet, blev positivt modtaget. Når jeg lægger vægt på det, er det, fordi jeg tror, at vi her har med en problemstilling at gøre, som ofte fremkommer, fordi der sker en kombination af mange forskellige uheldige forhold. Det kan være regionale forskelle, det kan være kønsforskelle, det kan være forskelle med hensyn til uddannelsesmæssigt udgangspunkt. Jeg tror også, at man ved at lade instituttet tage sig af den undersøgelse, hvad skal vi sige, reserverer udvalgsarbejdet netop til det, som må være det væsentlige, at fremkomme med politisk relevante forslag.

Erik Hansen: Jeg vil gerne gøre en bemærkning til arbejdsministeren vedrørende spørgsmålet om deltidsbeskæftigelsen. Jeg er da nok vidende om, at efter at man under den tidligere arbejdsminister fik vedtaget loven om, at deltidsbeskæftigede også kunne blive arbejdsløshedsforsikret, kom der sikkert vækst i det, men jeg tror, alle kender eksempler på, at indrykkes der i bladene et tilbud om en stilling, der kan betjenes med eksempelvis 20-24 timer pr. uge, så har denne stilling betydelig flere ansøgere, end et normalt fulltimejob har. Og selv om man siger, der er tale om 300.000-400.000, der i dag er deltidsbeskæftigede, vil jeg sige: ja men tallet burde måske have været dobbelt så stort eller mere. Er vi ikke i vores jag efter, at det hele skal være så effektivt, ved at glemme, at her er et område, hvor mennesker ligesom kan tjene til dagen og vejen eller til supplement til en familieindtægt, mens de samtidig kan få lidt mere af det rekreative af livet med. Når ministeren siger, at der er så vældig en stigning i antallet af deltidsbeskæftigede, vil jeg gerne spørge: hvor mange procent er det egentlig steget med i arbejdsministeriet i løbet af de sidste, skal vi sige 5 år?

Henning Philipsen: Årsagen til, at jeg beder om ordet igen, er hr. Hjortnæs' betragtninger vedrørende revalideringslovens bestemmelser. Hr. Hjortnæs gjorde opmærksom på, at her er altså muligheder, når man ser bort fra de tilfælde, hvor der er vanskeligheder, og det er, når loven skal administreres i kommunens regie. Og må jeg så have lov til at gøre den tilføjelse, at det er min bestemte opfattelse — det er i hvert fald min bestemte opfattelse for et enkelt revalideringscenters vedkommende — at revalideringscentre ikke fungerer, de duer ikke, der er noget galt i disse revalideringscentre. Hvad der er galt, har jeg til dato ikke kunnet finde ud af, selv om jeg synes, at jeg har prøvet på at gøre mig de hæderligste anstrengelser. Endelig er det min ganske bestemte opfattelse, at når det drejer sig om ekspertise med hensyn til erhvervsvejledning i revalideringscentrene — og jeg vil igen gerne have lov til at konkretisere det til det revalideringscenter, jeg taler om — den duer ikke, den fungerer ikke, den virker modsat sin hensigt. Jeg har et eksempel på, at en mand som skibstømmer kommer galt af sted på sin arbejdsplads, og det eneste, erhvervsvejledningen har kunnet anvise ham i den situation, hvor han ikke kan arbejde som skibstømmer, er, at han kan komme i lære som skibstømmer. Det er uheldigt, det er mere end uheldigt. Hvis dette kunne indgå i det, vi beskæftiger os med, synes jeg i høj grad, det ville være værd at tage med.

Ordføreren for forslagsstillerne (Simonson): Jeg skal ikke forlænge debatten unødigt, men jeg vil gerne takke hr. Hjortnæs for det bidrag, han kom med i debatten omkring revalideringsloven. Det er et af eksemplerne, jeg tror desværre ikke, den bliver anvendt ret meget, jeg tror ikke, der er mange af de mennesker, vi har talt om her i dag, som har fået hjælp under denne, men det er altså en mulighed, og det er netop en af de ting, som vi skal have koordineret sammen med det andet.